



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

Mgr. J. S., advokát
sídlem xxx

proti
žalované

Česká advokátní komora
sídlem Národní 16, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 41/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) zamítl jeho odvolání proti kárnému rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 25.7. 2013, sp. zn. K 41/2013.
2. Z předloženého kárného spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce je advokátem se sídlem xxx, ev. č. xxx, u kterého Mgr. L.M. vykonává ode dne 11. 3. 2009 právní praxi jakožto advokátní koncipient, ev. č. 35000.
4. Dne 20. 9. 2012 byla doručena do sídla žalované stížnost pana J.D., xxx Xxx, dle které Mgr. M. coby advokátní koncipient žalobce vlastním jménem a na vlastní účet uzavřel s městem Xxx mandátní smlouvu, kterou se jako mandatář zavázal vykonávat pro město Xxx právní úkony uvedené v čl. I této smlouvy. Pan D. upozornil, že by se mohlo jednat o postup v rozporu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy. Dne 22. 10. 2012 byl žalované doručen také podnět ze strany neziskové organizace Transparency International – Česká republika, o. p. s. (dále jen „Transparency International“), totožného obsahu.
5. Ve spise je dále založena mandátní smlouva uzavřená dne 22. 2. 2012 mezi Mgr. M. jako mandatářem a městem Xxx zastoupeným panem J.D., xxx, jako mandantem. Dle čl. I. je předmětem mandátní smlouvy a činnosti mandatáře 1) jednání se a) společností KxxxA, s. r. o., b) společností Jxxx xxxR, s. r. o., c) společností LxxxA, a. s., d) dalšími případně dotčenými osobami, e) dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby objektu „Xxx xxx“ v k. ú. Xxx stavebníkem KxxxA, s. r. o., 2) vypracování analýzy skutkového stavu, 3) vypracování (variantního) návrhu řešení, 4) vypracování případné dohody o narovnání, 5) zastupování v případných soudních sporech s dotčenými osobami, 6) jednání a zastupování ve všech dalších navazujících a souvisejících záležitostech. Základním cílem činnosti mandatáře je dosažení situace, kdy mandant bude mít narovnány vztahy s dotčenými osobami především ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví mandanta. Dle čl. IV. je sjednána odměna dohodou jako podílová odměna v procentní výši z tarifní hodnoty. Výslovně se ujednává, že v případě neúspěchu mandatáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží mandatáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Dle čl. V. právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.
6. Dne 12. 4. 2012 město Xxx zastoupené xxx panem J.D. udělilo Mgr. M. plnou moc k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci České republiky (orgány správní a soudní) a k zahajování takových řízení ve věcech týkajících se výstavby objektu „Xxx xxx“ v k. ú. Xxx stavebníkem KxxxA, s. r. o.
7. Žalobce ve svých vyjádřeních žalované, datovaných 6. 2. 2012, 9. 11. 2012 a 5. 3. 2013, k jednání Mgr. M. uvedl, že Mgr. M. činil úkony právní pomoci pro město Xxx mimo koncipientskou praxi a zaměstnanecký poměr s jeho souhlasem. Uvedená záležitost souvisela s politickou angažovaností Mgr. M., který byl požádán o právní pomoc nikoli jako koncipient, ale jako člen politické strany s právním vzděláním. Žalobce se této záležitosti nechtěl účastnit. K průběhu činnosti Mgr. M. se nemůže vyjádřit, neboť ji nijak nesledoval a nehodnotil, k čemuž ani neměl důvod. Dále doplnil, že souhlas udělil za předpokladu, že tím nedojde k narušení koncipientské praxe a činnosti kanceláře žalobce. O další průběh záležitosti se dále nezajímal, když vzhledem ke znalostem a dosavadní praxi Mgr. M., kterého zná dlouhodobě, neměl pochybnosti o tom, že si ve věci dokáže poradit a předložené problémy vyřešit. Žalobce nesouhlasil s tím, že by se Mgr. M. dopustil opakovaného či závažného porušení povinností, neboť dřívější stížnosti proti jeho osobě byly

odmítnuty a žalobci jakožto školiteli Mgr. M. nejsou známy nějaké dřívější postihy, ani nebyl o nich ze strany žalované vyrozuměn. V minulosti byl Mgr. M. se souhlasem žalobce činný v občanském sdružení, které dosáhlo nepřipuštění výstavby spalovny odpadů.

8. V kárné žalobě proti žalobci ze dne 15. 3. 2013 kárný žalobce uvedl, že Mgr. M. uzavřel se souhlasem Mgr. S. mandátní smlouvu, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb mimo rámec právní praxe advokátního koncipienta, přičemž Mgr. S. jako jeho školitel výkon těchto právních služeb trpěl a fakticky nad touto činností nevykonával řádný dohled.
9. Rozhodnutím ze dne 25.7. 2013, sp. zn. K 41/2013 kárný senát shledal žalobce ve výroku vinným, že jako advokát, u něhož ode dne 11. 3. 2009 vykonává právní praxi advokátního koncipienta Mgr. L.M., v době od 22. 2. 2012 nejméně do 14. 9. 2012 nevyvíjel důsledný dohled nad činností tohoto koncipienta, když mu umožnil poskytovat právní služby městu Xxx na základě mandátní smlouvy, kterou Mgr. M. dne 22. 2. 2012 uzavřel svým jménem a na svůj účet, jako mandatář, s městem Xxx, jako mandantem, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb. Žalobce tedy při výkonu advokacie nejednal svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost pečlivě vést advokátního koncipienta, který je k němu v pracovním poměru, a dohlížet na něj tak, aby získal znalosti a zkušenosti potřebné ke složení advokátní zkoušky a k výkonu advokacie a aby si osvojil a dodržoval pravidla profesionální etiky. Tímto jednáním žalobce porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „etický kodex“), za což mu bylo uděleno kárné opatření – napomenutí – a uložena povinnost zaplatit žalované částku 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení do 15 dnů od právní moci kárného rozhodnutí.
10. V žalobou napadeném rozhodnutí odvolací kárný senát zamítl odvolání žalobce a potvrdil kárné rozhodnutí, přičemž konstatoval, že skutek popsáný v kárné žalobě spočíval v nevyvíjení důsledného dohledu nad činností Mgr. M.. Zcela shodně je tento skutek popsán v kárném rozhodnutí. Výroky jsou totožné, byla zachována totožnost skutku. Dále žalovaný odmítl námitku, že poskytování právních služeb Mgr. M. na základě rozsáhlé mandátní smlouvy po dobu cca jedné poloviny roku nevykazuje znak soustavnosti v tom smyslu, že by právní služba neodporovala § 1 odst. 2 zákona o advokacii. Ze strany Mgr. M. nešlo o jednoduchou, bezvýznamnou, náhodnou službu. Žalobce se pak dopustil pochybení, když jako školitel nedodržel povinnosti tím, že umožnil koncipientovi, aby uzavřel smlouvu a poskytoval zcela samostatné právní služby, aniž by byl při výkonu této činnosti pod dozorem školitele. Ke kárnému opatření odvolací kárný senát konstatoval, že žalobce činnosti koncipienta nejen nezamezil, ale přímo mu ji poskytnutím souhlasu umožnil. Není přitom bezvýznamné, že stížnost podala i organizace Transparency International zabývající se i regulérností nakládání s veřejnými prostředky a právními vztahy ve veřejném prostoru. Uložené kárné opatření se jeví jako odpovídající.

II.

Argumentace účastníků

11. Žalobce v žalobě namítal následující:

1) Kárné provinění žalobce spočívalo v tom, že nevyvíjel důsledný dohled nad činností Mgr. M., když mu umožnil poskytovat právní služby městu Xxx. Kárná žaloba nicméně vycházela z toho, že Mgr. M. uzavřel s jeho souhlasem mandátní smlouvu a žalobce jako školitel tuto činnost trpěl a fakticky nad ní nevykonával dohled, zatímco kárné rozhodnutí spočívá v tom, že advokát nemůže udělit koncipientovi souhlas s poskytováním právních služeb jeho vlastním jménem a na jeho vlastní účet, žalobce tak souhlasil s činností koncipienta spočívající v neoprávněném poskytování

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

právních služeb, tedy s tzv. „vinklařením“. Žalobce namítá, že vinklaření představuje druhý samostatný skutek a jeho právní hodnocení, o němž nebyla v kárné žalobě zmínka. Žalobou napadené rozhodnutí pak nesprávně konstatuje, že skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, je zcela shodně popsán v kárné žalobě a v rozhodnutí o kárném opatření.

2) Žalobou napadené rozhodnutí se dále nezabývalo tím, zda se ze strany Mgr. M. jednalo o soustavnou činnost, ale pouze uvádí obecná tvrzení o nutnosti chránit trh právních služeb. Ve vztahu k poskytování právních služeb přitom žalobce ve svém odvolání uváděl, že se ze strany Mgr. M. nejednalo o soustavnou činnost, neboť za tu nelze považovat ucelený a neopakovaný výkon činností v podobě dílčích kroků při vyřizování jedné věci byť v časovém horizontu několika měsíců. Ohledně výkladu pojmu soustavnost odkazuje na judikaturu.

3) Žalobce rovněž namítá, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s námitkou, že kárné rozhodnutí nijak ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii nehodnotí, zda se mělo jednat o závažné nebo opětovné porušení povinností z jeho strany.

4) Žalobce dále namítá podjatost kárného žalobce, neboť jak kárné řízení proti žalobci, tak i proti Mgr. M. spolu bezprostředně souvisejí a námitku podjatosti, kterou vznesl Mgr. M., žalovaná neprojednala.

5) Ke stížnosti organizace Transparency International na Mgr. M. žalobce dodává, že nebyl požádán o vyjádření ve věci.

12. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Obvinění spočívalo v tom, že žalobce umožnil činnost, nad kterou navíc nevyvíjel důsledný dohled. Toto umožnění spočívalo jednak v souhlasu a jednak v tom, že v důsledku absence dohledu této činnosti nezabránil. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by kárný senát vybočil z mezí kárné žaloby. Odůvodnění kárného rozhodnutí hodnotí souhlas, jehož udělení charakterizuje závažnost „umožnění“, což má vztah jak k otázce kárné viny, tak kárného opatření. Kárné opatření mu tak nebylo uloženo za jiný skutek, než který byl uveden v žalobě. Souhlas je závažnou formou umožnění, považovat jeho udělení za samostatný skutek je mylné. Žalobce přehlíží, že advokátní koncipient nesmí vykonávat právní služby svým jménem a na svůj účet a že k jakékoli takové činnosti mu souhlas nemůže být bez rozporu s normami udělen. Současně nemůže uniknout pozornosti zjištěný motiv udělení souhlasu, totiž rozhodnutí nepřevzít zastupování ve věci politicky významné. Pokud advokát nějakou věc převzít nemůže nebo nechce, tak ji nepřevzme. Nemůže však angažovat advokátního koncipienta, a to ani na jednotlivé úkony, když zastoupení sám nepřevzal, tím spíše nemůže udělit souhlas k zastupování koncipientem jeho jménem a na jeho vlastní účet v celé věci. Žalobce přitom svůj souhlas vysvětluje výše zmíněným motivem.
13. Žalovaná dodala, že tvrzené výsledky právních služeb nesnižují závažnost porušení. Výsledků mohlo být dosaženo s jiným advokátem. Ohledně stížnosti Transparency International žalobce přehlíží, že je povinností kárného senátu hodnotit i širší okolnosti a dopad na širokou i odbornou veřejnou, kterou tato organizace reprezentuje. V odůvodnění rozhodnutí bylo rovněž dostatečně vysvětleno, proč nemohla být řešena námitka podjatosti předsedy kontrolní rady ČAK.
14. Dne 31. 5. 2018 žalovaná své vyjádření doplnila. Uvedla, že během právní praxe se zkušenosti advokátního koncipienta teprve rozvíjejí, tento vykonává právní služby pod vedením advokáta tak, že je pověřován jednotlivými úkony právní služby s přípravou a následným hodnocením. Poskytování právní služby vlastním jménem a na vlastní účet trvající v tomto případě několik měsíců a zahrnující množství úkonů se zcela vymyká zmiňovanému účelu praxe. K tomuto závěru není zapotřebí naplnění znaku soustavnosti, který je naopak vyžadován při postihování nedovoleného podnikání spočívajícího v poskytování právních služeb osobou, které k tomu není podle zákona o advokacii oprávněna. Motiv žalobce dokládá, že nechtěl převzít zastoupení, ani nechtěl radit koncipientovi mezi jednotlivými úkony a dohlížet na jeho činnost, jak je jinak ve vztahu školitele a koncipienta běžné. Právní praxe Mgr. M. u žalobce se i obecněji vymyká

z běžného průběhu. Účelem je během tříleté praxe získat znalosti, dovednosti a zkušenosti k přípravě na advokátní zkoušku a praxi. Žalobce je přitom zaměstnavatelem Mgr. M. ode dne 11. 3. 2009 dodnes.

15. Dne 7. 6. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém žalobce setrval na žalobě a zopakoval v ní uvedené námitky. Dále odkázal na závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č.j. 9 Ad 3/2015-34, kterým soud zrušil rozhodnutí ve věci kárného provinění Mgr. M., neboť u jím vykonávané činnosti nebyl naplněn znak soustavnosti. Navrhl proto, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
16. Zástupce žalované při jednání odkázal na písemné vyjádření a jeho doplnění. Ve vztahu k totožnosti skutku konstatoval, že žalobce reaguje toliko na část z odůvodnění kárného rozhodnutí, nikoli výrok samotný. K dotazu soudu ohledně posouzení závažnosti jednání v napadeném rozhodnutí sdělil, že toto bylo implicitně obsaženo v rámci posouzení porušení povinnosti školitele. Dále uvedl, že poskytnutí souhlasu bylo součástí nevyvíjení důsledného dohledu, přičemž samotný souhlas byl navíc neurčitý. Z uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

III.

Předchozí procesní vývoj

17. Rozsudkem ze dne 7. 6. 2018 zdejší soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Tento rozsudek byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 As 263/2018-27.
18. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem zdejšího soudu, že žalobce neporušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s etickým kodexem. Nejvyšší správní soud, na rozdíl od městského soudu, dovedl, že koncipient žalobce poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť jeho činnost byla soustavná. Žalobce tedy jednal v rozporu s uvedenými ustanoveními zákona o advokacii a etického kodexu pokud koncipientovi dal k této činnosti souhlas.
19. Nejvyšší správní soud se také neztotožnil s názorem městského soudu, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou, zda jednání žalobce bylo závažné ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.
20. Z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň Nejvyšší správní soud městskému soudu uložil, aby v dalším řízení vyšel z právního názoru kasačního soudu, podle něhož žalobce udělil svému koncipientovi souhlas s tím, aby vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii (a nejednalo se proto o činnost, kterou by mohl podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu vykonávat) a v mezích žalobních bodů opětovně posoudil, zda se žalobce dopustil kárného provinění, tedy zda naplnil skutkovou podstatu § 32 odst. 2 zákona o advokacii tím, že porušil § 16 odst. 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 15 odst. 1 etického kodexu.
21. Dne 9. 3. 2020 městský soud ve věci konal další jednání. Žalobce se jednání nezúčastnil. Žalovaná setrvala na tom, že napadené rozhodnutí je zákonné a žalobce porušil své povinnosti závažným způsobem.
22. Rozsudkem ze dne 9. 3. 2020 městský soud opět žalobě vyhověl. Dospěl k závěru, že žalobce se nedopustil kárného provinění dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Uvedl, že ne každé porušení dohledu nad činností koncipienta ze strany školitele bude znamenat kárné provinění. Význam mají i okolnosti, za kterých ke skutku došlo, neboť tyto mohou snižovat intenzitu porušení do takové míry, že v dané věci nebude možné hovořit o závažném porušení povinnosti. Přitom odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2020, sp. zn. 9 Ad 3/2015, kde soud dospěl k

závěru, že koncipient žalobce se nedopustil kárného provinění, neboť v posuzovaném případě nebyla splněna podmínka závažnosti jeho jednání ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

23. I tento v pořadí druhý rozsudek byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 As 97/2020-27. Podle Nejvyššího správního soudu jednání žalobce představovalo kárné provinění:

23. ...Žalobce závažně porušil povinnosti advokáta (§ 32 zákona o advokacii). Soud setrvává na závěru, že z textu soublasu žalobce založeného ve spisu vyplývá, že žalobce udělil svému koncipientovi prakticky neomezený soublas k vykonávání jakýchkoli potřebných právních úkonů, a to po neomezenou dobu. V soublasu totiž uvedl následující: „Soublasím s tím, aby Mgr. L. M., můj zaměstnanec, vykonával činnost na základě zadání Pardubického kraje nebo města Xxx ve věci řešení a případné nápravy stavu ohledně prodejů, užívání, poškození apod. pozemků v majetku města stavební a jinou činností společností KXXXXA, s.r.o. a v souvisejících a navažujících záležitostech, a to mimo zaměstnanecký poměr a koncipientskou praxi.“ Uvedeným soublasem tedy žalobce umožnil koncipientovi rozsáhlou právní činnost, ke které nebyl podle zákona oprávněn. Jak uvedl soud již v rozsudku sp. zn. 9 As 77/2020, poskytování právních služeb osobou odlišnou od advokáta zasahuje do zákonem chráněné hodnoty, již je kvalifikované a rovné poskytování právních služeb. Jelikož si osobuje oprávnění, jež je mu zákonem zapovězeno a na jehož výkon se teprve připravuje, přiči se jednání koncipienta smyslu právní úpravy. Neoprávněným poskytováním právních služeb nejenže necí své postavení, nýbrž dokonce podřívá samotnou podstatu existence profesní samosprávné organizace, již je součástí a již spoluputává. V tomto ohledu jde o vážné pochybení (viz body 29 a 30 rozsudku sp. zn. 9 As 77/2020). Nejinak lze nablížit i na jednání advokáta (žalobce), který svým jednáním výše uvedené jednání koncipienta umožnil. Jak správně uvedla stěžovatelka, žalobce svým jednáním nezákonné činnosti koncipienta nezamezil; naopak mu udělil soublas s jejím uskutečňováním. Žalobce soublasil s tím, aby jeho koncipient poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, k čemuž však nebyl oprávněn. Poskytování právních služeb mimo zákonný rámec je nežádoucí. Vede k tomu, že právní služby mohou poskytovat i neoprávněné osoby, bez náležité odbornosti, odpovědnosti, čímž jsou narušovány cíle zákona o advokacii. Je přitom povinností advokáta napomáhat dodržování uvedených cílů, nikoli svým jednáním umožňovat jejich porušování. Argumentace městského soudu vede k popření smyslu a účelu § 2 zákona o advokacii, který umožňuje právní služby poskytovat pouze vybraným subjektům, čímž jsou chráněni nejen příjemci právních služeb, ale i jejich poskytovatelé; poskytování právních služeb jinými subjekty zasahuje do zákonem chráněné hodnoty, již je kvalifikované a rovné poskytování právních služeb. Výklad městského soudu nechrání příjemce právních služeb před nekvalifikovaným výkonem této činnosti a jejich poskytovatele před nerovnou konkurencí, resp. nepřispívá i ke kultivaci právního prostředí jako celku (viz i bod 26 rozsudku sp. zn. 9 As 77/2020). Předmětné (rozsáhlé a náročné) právní činnosti měl koncipient vykonávat pod dohledem svého školitele (žalobce), a nikoliv samostatně. Koncipient však uvedené činnosti vykonával (na základě soublasu žalobce) samostatně a žalobce na něj řádně nedohlížel. Uvedeným jednáním žalobce porušil povinnosti, které jako advokát, resp. školitel koncipienta, měl. Mj. povinnost nesnižovat důstojnost advokátního stavu, dodržovat pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost pečlivě vést advokátního koncipienta, který je k němu v pracovním poměru, a dohlížet na něj tak, aby získal znalosti a zkušenosti potřebné ke složení advokátní zkoušky a k výkonu advokacie a aby si osvojil a dodržoval pravidla profesionální etiky. Uvedené má pak za následek jednoznačný závěr o porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 15 odst. 1 Pravidel profesionální etiky.

IV.

Posouzení žaloby

24. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Zároveň vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního).

25. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé po opětovném zrušení předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
26. Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se „poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu (...)“.
27. Podle § 2 odst. 1 zákona o advokacii „právní služby na území České republiky jsou oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným a) advokáti, b) fyzické osoby (...) (dále jen „evropský advokát“)“.
28. Podle § 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona „ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění zaměstnance právnické nebo fyzické osoby, člena družstva nebo příslušníka ozbrojených sborů poskytovat právní služby osobě, k níž je v pracovněprávním nebo pracovním vztahu anebo ve služebním poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí jeho povinností vyplývajících z tohoto pracovněprávního nebo pracovního vztahu anebo služebního poměru“.
29. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je „při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné“.
30. Podle § 17 zákona o advokacii „advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
31. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.
32. **Ad 1)** Žalobce namítá, že údajný souhlas s tzv. vinklařením, uvedený v odůvodnění kárného rozhodnutí, představuje druhý samostatný skutek a jeho právní hodnocení, o němž nebyla v kárné žalobě zmínka. Žalobou napadené rozhodnutí následně nesprávně konstatuje, že skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, je zcela shodně popsán v kárné žalobě a v kárném rozhodnutí.
33. K tomu městský soud uvádí, že z kárné žaloby i z kárného rozhodnutí je zřejmé, že podstatou v posuzované věci je nevyvíjení důsledného dohledu ze strany žalobce nad činností Mgr. M. na základě umožnění poskytování právních služeb městu Xxx. Účastníci současně nečiní sporným, že žalobce udělil Mgr. M. předchozí souhlas.
34. Ve vztahu k samotnému skutku je dle městského soudu nutné vycházet z výroku rozhodnutí, který specifikuje, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen. V tomto ohledu je při porovnání kárné žaloby a výroku kárného rozhodnutí zřejmé, že vymezený skutek byl totožný, týkal se dohledové činnosti žalobce. Nelze tedy dovodit, že by odůvodnění kárného rozhodnutí koncipovalo nový samostatný skutek. Městský soud znovu odkazuje na znění samotného výroku kárného rozhodnutí, které považuje za rozhodné z hlediska vymezení skutku.
35. Ke shledání viny je nicméně kromě samotné existence zaviněného porušení nějaké povinnosti nutné dojít i k závěru o závažnosti (případně opakovanosti) porušení. V souladu s tím, co uvedla žalovaná, pak předmětný souhlas dle soudu nepředstavuje samostatný skutek, nýbrž z příslušné části odůvodnění kárného rozhodnutí, byť to kárný senát výslovně neuvedl, vyplývá, že se kárný senát pouze snažil vyhodnotit závažnost porušení ze strany žalobce ve vazbě na umožnění činnosti

Mgr. M., jakožto nezbytného předpokladu pro konstatování odpovědnosti za kárné provinění (výjimečné a nezávažné porušení nějaké z povinností advokáta nepředstavuje kárné provinění).

36. Námitka žalobce proto není důvodná.
37. **Ad 2)** Žalobce dále namítl, že činnost Mgr. M., tj. poskytování právní pomoci městu Xxx, ke které dal souhlas, nenaplnila znak soustavnosti. Za soustavné poskytování služeb totiž nelze považovat ucelený a neopakovaný výkon činností v podobě dílčích kroků při vyřizování jedné věci byť v časovém horizontu několika měsíců. Žalobcův souhlas byl rovněž v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu.
38. Ke kasační stížnosti žalované tento žalobní bod posoudil Nejvyšší správní soud, který jej, jak uvedeno výše, shledal nedůvodným. Městský soud v Praze je tímto názorem vázán (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního).
39. Tato námitka je tedy nedůvodná. V podrobnostech lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 As 263/2018-27.
40. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s jeho námitkou, že kárné rozhodnutí nijak ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii nehodnotí, zda se mělo jednat o závažné případně opětovné porušení povinností. Zároveň namítá, že o závažné porušení v žádném případě nelze.
41. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce se nejednalo o opakované porušení povinností, jeho jednání muselo naplnit znak závažnosti tak, aby byly splněny předpoklady pro spáchání kárného provinění.
42. Nejvyšší správní soud k otázce naplnění znaku závažnosti rozhodl, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal dostatečně (viz rozsudek č. j. 7 As 263/2018-27). Podle Nejvyššího správního soudu odvolací senát sice vyšel z významu chráněného zájmu spočívajícího v regulaci trhu s právními službami (a to ve vztahu k poskytovatelům i příjemcům těchto služeb). Zohlednil však i způsob a další okolnosti jednání žalobce (žalobce jednání svého koncipienta nezabránil, nýbrž mu ho výslovně umožnil). Vzal v potaz i to, že podnět k zahájení kárného řízení podala obecně prospěšná společnost Transparency International - Česká republika, o.p.s., která závadnost činnosti koncipienta žalobce napadla zejména s ohledem na možné neoprávněné čerpání veřejných prostředků v souvislosti s nelegitimním podnikáním koncipienta. Odvolací senát tedy podmínku závažnosti posoudil a svůj závěr odůvodnil. Tímto rozhodnutím je zdejší soud vázán.
43. Městský soud je dále vázán i názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v druhém zrušovacím rozsudku, č. j. 7 As 97/2020-27, že žalobce kárné provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii spáchal. V podrobnostech lze opět odkázat na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu.
44. I tato námitka je tedy nedůvodná.
45. **Ad 4)** K námitce podjatosti kárného žalobce a k nevypořádání této námitky vznesené Mgr. M. v rámci jeho kárného řízení, soud především konstatuje, že tuto námitku vznesl žalobce poprvé až v žalobě proti napadenému rozhodnutí (například v protokolu o jednání kárného senátu dne 25. 7. 2013 je výslovně uvedeno, že námitku podjatosti nevznáší). Současně je nutné uvést, že předmětem přezkumu ze strany soudu v nyní posuzované věci je napadené rozhodnutí ve věci žalobce a řízení, které mu předcházelo, nikoli rozhodnutí a řízení ve věci Mgr. M.. Z tohoto důvodu se zdejší soud nemůže v tomto případě zabývat otázkou vypořádání námitky vznesené Mgr. M. v jeho věci, neboť touto námitkou se zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č.j. 9 Ad 3/2015-34.
46. V tomto rozsudku přitom městský soud obecně k možnosti namítat podjatost kárného žalobce konstatoval, že za situace, kdy zákon o advokacii ani advokátský kárný řád neupravují případnou podjatost kárného žalobce, je dle soudu nutné postupovat v souladu s § 35e odst. 2 zákona o

advokacii. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplyvá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení lze dle soudu chápat na roveň postavení kárného žalobce) upravuje (viz § 30 – 31a trestního řádu).

47. V nyní posuzované věci žalobce, vyjma samotného namítnutí podjatosti jakožto dalšího žalobního důvodu, neuvádí žádné skutečnosti týkající se podjatosti kárného žalobce. Jinými slovy žalobce zůstal toliko u námitky samotné. K tomu soud proto toliko uvádí, že předseda kontrolní rady, jakožto kárný žalobce žalované, je institucí, tj. orgánem, a nikoliv konkrétní osobou. Z uvedeného vyplývá, že bez ohledu na to, jaká fyzická osoba danou funkci vykonává, každá kárná žaloba podaná žalovanou, musí být podána předsedou kontrolní rady. Z tohoto důvodu námitka podjatosti proti předsedovi kontrolní rady, jakožto jedinému kontrolnímu žalobci, nemůže být přípustná. Lze si však představit námitku vůči jednotlivým členům kontrolní rady, kteří vystupují při jednání kárného senátu jménem kárného žalobce na základě pověření. Pouze v takovém případě by se kárný senát měl s námitkou, byla-li vznesena, vypořádat za analogického použití ustanovení trestního řádu. Takovou námitku však žalobce v nyní posuzované věci neuplatnil.
48. **Ad 5)** K námitce žalobce, že nebyl požádán o vyjádření ke stížnosti organizace Transparency International, přestože ji žalobou napadené rozhodnutí zmiňuje, městský soud uvádí, že v písemnosti žalované ze dne 29. 10. 2012, doručené žalobci prostřednictvím datové schránky, kterou byl žalobce informován o podání stížnosti proti Mgr. M., je uvedeno, že je fotokopie stížnosti zasílána spolu s touto písemností. Ve svém vyjádření ze dne 9. 11. 2012 žalobce navíc uvedl, že byl požádán o vyjádření ke stížnosti Transparency International a města Xxx, přičemž k těmto stížnostem, tj. oběma, se i následně vyjadřoval. Současně je nutné uvést, že stížnost byla navíc svým obsahem totožná jako stížnost xxx D., která byla i součástí kárného spisu. Žalobce přitom netvrdí, v čem konkrétně měl být poškozen, pokud nebyl požádán o vyjádření ke stížnosti od Transparency International, respektive jak by toto mohlo změnit způsob jeho argumentace a obhajoby. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
50. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. března 2021

JUDr. Karla C h á b e r o v á, v.r.

předsedkyně senátu